

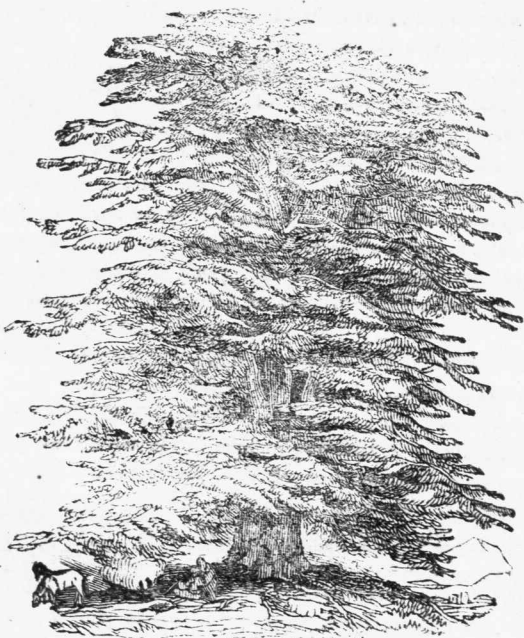
κτήματα καὶ οἰκογενεῖς, τὰ ὅποια δὲν θέλουσι ποτὲ ἐγκαταλείψει διὰ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Περσίαν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὅμως τῶν αἰχμαλώτων μὲ φρίνεται υπερβολικὸς, διότι οἱ ἴδιοι Τουρκομάνοι τὸν σμικρύνουσι μέχρι τοῦ ἡμίσεως.

Εἶπαμεν ἀνωτέρω, ὅτι ὑπάρχουσι μεσίται διὰ τὴν ἐξαγόρασιν τῶν αἰχμαλώτων. Ἀπὴντησά τινες ἐξ αὐτῶν, οἵτινες εἶναι ἀνθρώποι πανταχοῦ ἀναγνωρισμένοι ὡς τοιοῦτον ἐπάγγελμα ἐπαγγελλόμενοι, ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν δίοδον ἀναμέσον τῶν ἐρήμων, καὶ ὄχι μόνον μένουσιν ἀνεπηρέαστοι παρὰ τῶν φυλῶν, ἀλλὰ καὶ λαμβάνουσιν ὑποδεξίωσιν καλὴν καὶ ὑπεράσπισιν. Χαίρουσι δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ διάφορα προνόμια ἀναγκαῖα εἰς τὰς διαπραγματεύσεις των, τὰ ὅποια καθιστάνουσιν αὐτοὺς ἀπαρκαβιάστους, καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ἱερόν. Ὑπάρχουσι πολλοὶ εἰς Τεχεράν, καὶ μάλιστα εἰς Μετχέδ, πρωτεύουσαν τοῦ Χωρασανίου, καὶ ὅπου ὁ τάφος τοῦ μεγάλου Ἰμάμου Ριζᾶ ἔλκυει κατ' ἔτος χιλιάδας εὐσεβῶν προσκυνητῶν, ἐξ ὧν πάμπολλοι γίνονται καθ' ὁδὸν θηράματα τῶν Τουρκομάνων. Προτέρουσι, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἡχημαλωτίστη καὶ ἡ ἰδία τοῦ Σάχ ἀδελφὴ μετὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐνῷ ὑπῆγαινον εἰς προσκυνήσιν.

Συνέγραψε διὰ τὴν Ἀποθήκην Ἀ. ΣΕΨΗΣ.

Ὁ κύριος Ἀ. Σέψης, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ ἐμπορικῶν ἐνασχολήσεων καὶ πολυμύθων ὁδοιποριῶν εὗρε καιρὸν νὰ συγγράψῃ τὴν περιέργον καὶ διδακτικὴν ταύτην ἐκδρομὴν (Ἰδε Τόμ. 6, Σελ. 110—112, 169—174, 184—190 καὶ Τόμ. 7, Σελ. 11—16, 30—32, 42—46), εἶναι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν φιλομαθῶν. Κάτοχος τῆς Περσικῆς γλώσσης καὶ ἄλλων Ἀσιατικῶν διαλέκτων, πρὸ ἱκανοῦ ἥδη χρόνου διατρίβων ἐν Περσίᾳ, καὶ κατ' ἐπανάληψιν περιελθὼν τὰ μέρη, ὅσα τόσον ἐπιτυχῶς μᾶς περιέγραψε, προικισμένος, ἐκτὸς τούτων, μὲ ἐλευθέρου παιδείαν καὶ ὀρθὴν κρίσιν, εἶναι τοῦλάχιστον εἰς ἕκ τῶν μᾶλλον ἀξιολύτων περιηγητῶν. Εἴμεθα δ' εὐελπίδες ὅτι θέλει πέμψει καὶ ἄλλα περὶ Περσίας ἄρθρα, ἅτινα, δὲν ἀμφιβάλλομεν, θέλουν εἰσβαῖν οὐχ ἥττον ἀξιόλογα.

Η ΚΕΔΡΟΣ.

Ἡ ΚΕΔΡΟΣ εἶναι ἀειθαλὲς δένδρον, ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπέστατον· τὸ μικρὸν ὕψος αὐτοῦ ἀναπληροῦσιν

οἱ παμμεγέθεις καὶ μακρὰν ἐξαπλούμενοι βραχίονές του, ἐξ ὧν ἕκαστος εἶναι σχεδὸν δένδρον καθ' ἑαυτόν. Οἱ φυσικοὶ τόποι τῆς γενεσέως του εἶναι ὁ Λίβανος καὶ ἡ σειρά τοῦ Ταύρου· κατὰ τὸν Λαβιλλαρδιέρον, Γάλλον περιηγητὴν εἰς τὴν Συρίαν, τὸ μέγιστον τῶν νῦν ἐπὶ τοῦ Λιβάνου εἶναι τοῦλάχιστον ἐννέα ποδῶν τὴν διάμετρον· σεδάζονται δὲ μεγάλως τὰ δένδρα ταῦτα αἱ ἐγγύρειαι, καὶ ἡμέρα τις ὑπάρχει προσδιωρισμένη ὡς ἡ ἐορτὴ τῶν κέδρων. Ἡ αὐξήσις του δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον τῶν βραδεία, ὅσον τινες φαντάζονται· ἐξ ἐναντίας, αἱ παρατηρήσεις τῶν ὅσοι μετ' ἐπιμελείας αὐτὸ ἐκαλλιέργησαν ἀποδείκνυνται, ὅτι κατὰ τὴν ταχύτητα τῆς αὐξήσεως εἶναι ἐφάμιλλον σχεδὸν οἰοῦντο δένδρου τῶν δασῶν. Κέδρος τις ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὸ πεντηκοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας της, εἶχε δέκα ποδῶν καὶ ἐνὸς δακτύλου περιφέρειαν εἰς ὕψος τριῶν ποδῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους. Τὸ ξύλον τῆς κέδρου ἔχει τὴν φήμην ὅτι εἶναι ἀφθαρτον· τεμάχια αὐτοῦ ἀφῆρηθησαν ἀβλαβῆ ἀπὸ οἰκοδομᾶς, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ ναόν τινά ἐν Ἰτῆκῃ τῆς Ἀφρικῆς, μετὰ παρέλευσιν 2000 ἐτῶν. Δικαίως ὅμως παρατηροῦσιν τινες, ὅτι περὶ τῶν ἰδιοτήτων τούτων ὑπάρχει πολλὴ χυδαῖκῃ πλάνη καὶ σύγχυσις, καὶ ὅτι ἡ κέδρος τοῦ Λιβάνου συγγέται πολλάκις μὲ δένδρα διαφόρων γενῶν. Κατὰ μὲν τινὰς ἡ κέδρος τῶν Ἑλλήνων ἦτο τὸ ξύλον τῆς σήμερον καλουμένης ὑπὸ τῶν βοτανολόγων Κυπαρίσσου Ὀρίζοντιου· κατὰ δ' ἄλλους τῆς Ἀρκεύθου Ὀξυκέδρου· κατὰ τινὰς ὅμως νεωστὶ γενομένης παρατηρήσεις ἐν Τυγγίδι (Γάγγερ), πόλει τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, φαίνεται πιθανώτερον, ὅτι τὸ ἀφθαρτον κέδρινον ξύλον ἦτο τὸ ὠραῖον, σκληρὸν, βαθὺ μελάγχροινον ξύλον τοῦ κοινῶς Σανδαράχ λεγομένου δένδρου.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ.

ΟΠΟΤΑΝ φρόνιμος ἀνὴρ μέλλῃ νὰ νυμφευθῇ, χρειάζεται συντροπὸν, καὶ ὄχι τεχνίτην· ὄχι ἀπλῶς μίαν, ἥτις νὰ δύναται νὰ ζωγραφῇ, καὶ νὰ παίζῃ, καὶ νὰ τραγοῦδῇ, καὶ νὰ χορεύῃ· ἀλλὰ μίαν, ἱκανὴν νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ συμβουλεύῃ, νὰ συλλογίζηται καὶ νὰ σκέπτηται, νὰ αἰσθάνηται καὶ νὰ κρίνῃ, νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ διδάσκῃ· μίαν ἱκανὴν νὰ βοηθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς λύπας του, νὰ καθαρίσῃ τὰς χαράς του, νὰ ἐνισχύῃ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα του. Τοιαύτην γυναῖκα χρειάζεται τις ὡς μητέρα καὶ οἰκοδόποιαν. Γυνὴ δὲ, ὡς ἡ πρῶτον περιγραφείσα, ἐνδέχεται μὲν ἴσως νὰ λάμπῃ κάποτε εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς, καὶ νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν τῶν μετ' αὐτῆς συναναστροφόμενων· ἀλλ' ὡς βοηθὸς τοῦ συζύγου της, καὶ ἀνατροφεὺς τῶν τέκνων της, δὲν ἀξίζει τίποτε.

ΤΟ ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΝ ΤΕΚΝΟΝ.

ΠΡΩΙΑΝ τινά πτωχὸς τις Βεκουάνας ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν Ἀγγλου τινὸς ἱεραποστόλου διατρίβοντος ἐν τῇ Βεκουανῇ, χώρᾳ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, καὶ εἶπεν, «Ἐχάσατε κἀνὲν γατάκιον;» «Ὅχι· διὰ τί μ' ἐρωτᾷς;» «Ἐπειδὴ,» εἶπεν ὁ Βεκουάνας, «μᾶς ἐφάνη ὅτι ἠκούσαμεν ἐν μιαουλίζον εἰς τὰ δάση.» Μετ' οὐ πολὺ ἄλλος τις ἐκρυσσε τὴν θύραν, καὶ ἠρώτησε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν· εἰπὶτα